EXTRA
SIMMINGSNYTT
Juni 1997, nr 1/97

GRUPPEN UPPLÖST!

Publiken i tårar!

I en kort kommuniké meddelar styrelsen för folkmusikföreningen SIMMINGS att föreningen upplöts och att folkmusikgruppen med samma namn har upphört. –Vi har tio framgångsrika år bakom oss och man skall sluta när man är på toppen, säger föreningens sekreterare Arne Blomberg i en kommentar. Men musiken tystnar inte, medlemmarna fortsätter enskilt och i andra grupper och tiden i Simmings har betytt mycket för vår utveckling och publikens syn på folkmusiken. Vi är stolta över vårt verk, avslutar Arne Blomberg.

Hundratals framträdanden i fem länder. Ett intensivt utvecklingsarbete i musikalitet och sceniskt framförande har gjort SIMMINGS till en av landets bästa folkmusikgrupper. Respekt för traditionen men ändå lekfullt och nydanande har varit mottot för gruppens verksamhet. Men duktiga spelmän har många engagemang och SIMMINGS får nu vika för deltagandet i andra grupper. Tiden räcker inte till allt och vi bor alltför långt ifrån varandra för att på sikt kunna hålla samman gruppen, är den allmänna meningen.

Folkmusikgruppen SIMMINGS. Från vänster Arne Blomberg, Marianne Skagerlind-Furå Leif Johansson, Bernt Olsson (sittande), Pär Furå, Anita Hedlund och Sören Olsson.

Men utvecklingen som arbetet i SIMMINGS gett musikerna är betydelsefull.

–Tio års intensivt arbete och hundratals möten med olika publikgrupper har gett oss fantastiskt mycket, säger Arne Blomberg, som på gruppens uppdrag svarat för historieskrivningen, vi har formats både som musiker och människor och det har givetvis också hettat till mellan oss många gånger, men resultatet har blivit bra – ständiga lovord från en entusiastisk publik och imponerade kritiker, inte minst utomlands.

Vi var ju inte sju från början, berättar Arne vidare, den ursprungliga gruppen bestod av fem spelmän, Anita och Leif har senare utökat SIMMINGS.

Ja, ursprungligen var det ju bara en – Sören Olsson – och dessutom två kvinnor, Anna-Lena Bergström på Sörmlands museum och Kerstin Pettersson på Strängnäs museum. Kanske är det bäst att berätta hela historien från allra första början…

1986 – den för-Simmingska tiden

Sörmlands museums största utställningssatsning 1985 var folkmusikutställningen *Trollfiol och syndaskrynkle* – en skildring av den sörmländska folkmusiken under tre århundraden. Anna-Lena Bergström och museets övriga skickliga medarbetare hade åstadkommit en magnifik utställning och intresset blev stort. I ett något bantat format förvandlades den till en vandringsutställning som visades på några platser i Sverige och Norge. När Trollfiol och syndaskrynkle skulle ha vernissage på Strängnäs museum ville museichefen Kerstin Pettersson ha musik, helst med exempel från de tre århundradena.

–Det ordnar jag, sa Sören Olsson (det säger han alltid, och gör det också). Sagt och gjort, han ringde Pär och Marianne i Gnesta, Bernt Olsson i Malmköping och Arne Blomberg, då i Nyköping.

–Roligt, vi kommer, sa vi alla i kör, och tillsammans gjorde vi ett omväxlande program. Vi hade visserligen aldrig spelat ihop, men vad gjorde det. Det gjorde vi inte så mycket i Strängnäs heller, vi spelade enskilt eller i små kombinationer, och det kanske är det som har varit en av framgångsfaktorerna för gruppen.

Vårt första framträdande ägde alltså rum i Strängnäs den 9 februari 1986 - tyvärr blev Simmingsdagen aldrig förklarad som nationell helgdag, nu är det väl för sent…

Det blev ju bra, så varför inte göra ett framträdande till? Och ett till? Och ett till? Nya Tungomålsgillet, Fogdöträffen och Malmköpings gammeldags marknad gav nya speltillfällen innan det var dags för ny vernissage för Trollfiolen, nu i Flen.

Sedan kom vi in i societeten – en internationell terapeutkongress med närvaro av drottningen och en minikonsert under en båttur på Mälaren för utländska orkesterledare för Strängnäs Tattoo.

Gruppens revir var litet – Strängnäs, Eskilstuna och Flen, men efter ett halvår var det dags att framträda i södra Sörmland. Studieförbundet Vuxenskolan höll sin årssammankomst, gruppen underhöll och en fullständigt överraskad Arne fick årets kulturpris.

Men sen blev det allvar. Utställningen skulle till Musikmuseet i kungliga huvudstaden och då knöt det sig i magen. Vad skulle vi spela, och borde inte gruppen ha ett namn? Det blev kyrkoherden!

Kyrkoherden? Ja, kyrkoherden i V Vingåkers socken, Marcus Simming (1621-1690) som 1685 gav en detaljerad skildring av sörmländskt folkliv och bl a berättar om spelmännens instrument:

...tillförende hafwa de brukat Nyckelgiga, Juudgiga, Säckepijpa heller Horn. Män nu bruka de fioler, hwar på ock bondedrängiar några hafwa lärt sigh, efter sitt wijs, stryka och spela...

”Efter sitt wijs” passade oss, och både omoderna och moderna 1600-talsinstrument ingick ju i gruppens instrumentförråd! SIMMINGS fick det bli! Med ’s’ på slutet, som ett dansband. Det var vi ju.

Antalet framträdanden uppgick till dussinet jämt det första året.

1987 – etableringens år

För att bringa ordning på gruppens växande verksamhet bildades Folkmusikföreningen SIMMINGS den 23 maj 1987 med syftet att ”med pedagogiska och musikaliska medel väcka människors intresse för sin lokala folkliga dansmusiktradition”.
Landshövdingeparet Bengt och Maj-Britt Gustavsson hade visat stort intresse för SIMMINGS musik (gruppen hade bland annat spelat på hövdingens nyårsmottagning) och utsågs till föreningens hedersledamöter.

SIMMINGS hade fått en mission och det gällde att inte bara spela för de folkmusikfrälsta utan också gå ut till ’hedningarna’…

Vi spelade på rockkonsert i Strängnäs!

Band på band framträdde. Elförstärkt och häftigt. Proppen gick, musiken tystnade, ny säkring och omtag på sista låten. Så var det SIMMINGS tur! Och visst gick en del ungdomar ut och rökte, men många var kvar och gav oss uppmuntrande bifall.

–Så´n musik ska jag nog spela när jag blir äldre, sa en av rockmusikerna när vi packade ner våra instrument.

Under 1987 vågade vi oss åter utanför länet; konsert och dansmusik vid den internationella säckpipsfestivalen i Dala-Järna och dansspelning vid det allra första danshuset på Musikmuseet är ett par exempel.

Vi smakade på den ”riktiga” konsertformen tillsammans med den tyske cembalisten Friedbert Diels från Köln och mezzosopranen Karin Olsson från Göteborg (Pärs syster) vid ett framträdande i Olivehällskyrkan i Strängnäs.

Totalt 34 spelningar noterades under 1987 - av hela gruppen eller i mindre kombinationer, ”Simmings i bitar”.

1988 – vattnets år

Den slitstarka folkmusikutställningen *Trollfiol och syndaskrynkle* skulle i september visas i Lillehammer i Norge. Och SIMMINGS förstärkt med Christina Frohm och Anders Eklund skulle med. Minnet av evenemanget har dock förbleknat i skuggan av hågkomsten av **VATTNET**. Det regnade nämligen. Inte vanligt ösregn, inte vanligt störtregn, det var en flod från himlen. Längs de branta fjällsidorna såg vi sjöar, avloppsledningarnas brunnslock red på geysrar, hus var översvämmade och trädgårdar bortspolade. Men SIMMINGS simmade lugnt…

Ytterligare en utställningsspelning hade tidigare hållits i Vingåker. En regnfri trevlig konsert i Marcus Simmings hemsocken. SIMMINGS har alltid anpassat programmet efter orten och Vingåker har ett stort folkmusikaliskt varför vi kunde bjuda den trevliga publiken en mycket lokal konsert.

Lokal konsert blev det också i Floda när de båda Simmingsbitarna Sören och Arne underhöll hembygdsföreningens medlemmar med spelmän och låtar från Floda. Ibland inspirerar tillfället till stordåd och efter konserten gratulerade en gumma en medföljande Simmingshustru ”du har haft tur som blivit så roligt gift…”

Och så kom vi i radion. Musik special, ett trettiominuters program i Radio Sörmland samt lunchmusiken i P3 i direktsändning från Radiohuset i Stockholm.

Och vad vi spelade. 55 framträdanden under ett år. Krogmusiker på Söderköpings Brunn, invigning av naturum i Malmköping, utvecklingsfondernas 10-årsjubileum, Örebro läns folkmusikförbunds 60-årsjubileum, julfest för invandrare. Spelmansstämmor, dansspelningar, musikträffar. Och interna uppvaktningar; Pär fyllde 40, Nils Gustaf Olsson döptes, Sören fick kommunens kulturpris, Ingrid fyllde också 40 år och Birgitta 50. Arne bytte jobb och firades med Simmingsmusik både i Sörmland och Östergötland.

I en del spelsammanhang fanns krav på ljudanläggning och en (mycket) begagnad sådan inköptes. Den fungerade faktiskt ibland.

1989 – publikrekordets år

SIMMINGS i bitar och SIMMINGS i sin helhet gjorde rätt för sig även 1989, 53 framträdanden noterades. Gruppen var etablerad och medverkade vid åtskilliga stämmor, träffar och dansspelningar i och utanför länet.

Norrland lyckliggjordes av Pär, Marianne, Bernt och Sören i olika kombinationer och hela SIMMINGS var engagerade i konsertserien Musik kring Dellen genom en friluftskonsert i Bjuråker. Där fanns en liten ljudanläggning som väckte vår avundsjuka och vi lyckades med våra spelintäkter köpa gruppen en mer tillförlitlig utrustning. Med svarta mikrofonstativ – inte blanka. Vi hade nämligen börjat tänka på hur vi såg ut på scen. ”Simmingskläder” kom att betyda svarta byxor, vit skjorta och svart väst för grabbarna.

Vi började även få litet olika roller i gruppen. Musikaliskt svarade Bernt och Pär för den instrumentala bredden med stråkharpa, durspel, säckpipa, mungiga, cittra, silverbasharpa mm. Marianne och Arne spelade förstafiol och Sören sekunderade.

Men vi spelade ju inte bara. Sören berättade gärna obegripliga jämtländska historier, Pär gjorde djupdykningar i instrumenthistorien, Marianne presenterades som Sveriges enda kvinnliga riksspelman på Dalslandslåtar – med busskort, Bernt fick ibland spela pajas (vilket han alls inte är) och hetsades ofta för att han var försenad och Arne slutligen var många gånger den som orerade mest mellan låtarna och därigenom spräckte alla tidsscheman.

1989 spelade SIMMINGS för sin största publik - nåja, de hade nog inte kommit enbart för vår skull. Konsert och dansmusik i Globen (två föreställningar) som en del av den stora satsningen *Tidernas dans*. 15-20.000 besökare totalt…

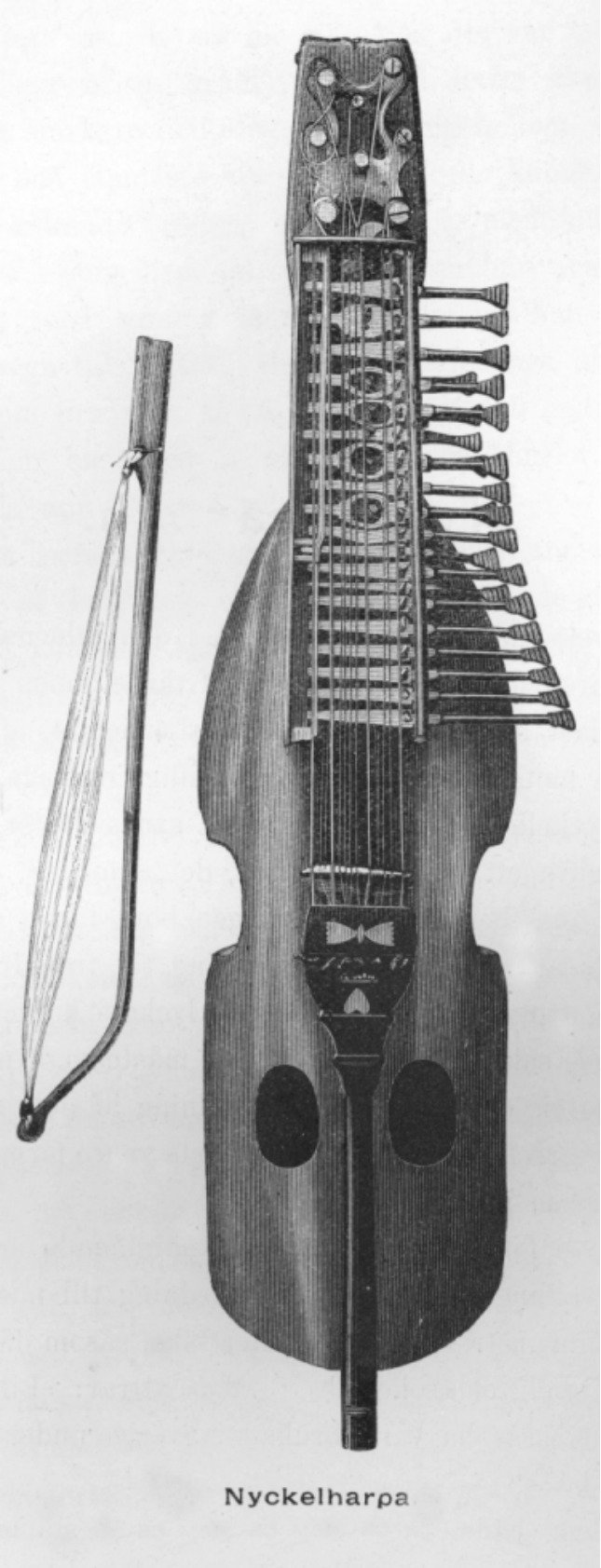

1990 – Folkmusik och Dansåret

Efter stora och långa förberedelser över hela landet genomfördes Folkmusik och Dansåret 1990. Det blev ett lyft för vår folkkultur och aldrig har väl så många program med folkmusik och -dans genomförts under ett år, SIMMINGS bidrog med 58 spelningar!

Konserter bland annat i Lilla Malma och Österåkers kyrkor (sörmländska brudmarscher både på orgel och fiol), Ängeln i Katrineholm, Musikmuseet i Stockholm, Hankens bygdegård i Karlsborg, Scandic Hotel i Nyköping, Trostorp, Frustuna hembygdsgård, landstingsmöte i Nyköping, Björnlunda, statsministerbesök i Vingåker, Nynäs slott, Grassagården i Strängnäs och Swedish Army Tattoo i Strängnäs.

Att umgås med alla militärmusiker och orkesterledare vid ett tattoo är en upplevelse som bland innebar att bli pussad av en sovjetisk general. De´ du!

Givetvis var även radion alert under folkmusikåret och Simmings medverkade i Radio Sörmlands fredagsprogram Vimmel. Marianne och Pär blev turnerande musiker med Svensk Folkdansensambels uppsättning av Kronbruden, som gavs med över trettio föreställningar över hela landet.

Årets Riksspelmansstämma hölls i Nyköping. Bernt passade på att bli riksspelman på stråkharpa och SIMMINGS medverkade vid en Romantisk afton på Culturum tillsammans med bl a Lars Roos.

Utmärkelser vanns även i Stöde, där Pär och Marianne fick silvermedalj för samspel på säckpipa och fiol och Bernt och Sören hedrades med brons för samspel på dragspel och fiol.

Kerstin Pettersson och Arne firades på sina 50-årsdagar och vid sidan av alla spelningar skapade vi ett ordentligt genomarbetat kaféprogram – *Kaffe och brännvin*, som turnerade i Sörmland. SIMMINGS förstärktes med Anita Hedlund samt Håkan och Ingrid Frykmo. Torbjörn Karreskog (länskonstnär, skådespelare och regissör) hjälpte oss med att gå, stå och agera på scen, ha respekt för publiken och att understödja musiken med ett vettigt sceniskt framträdande.

Kaféprogrammen blev succé och vi själva lärde oss mycket för framtida uppsättningar!

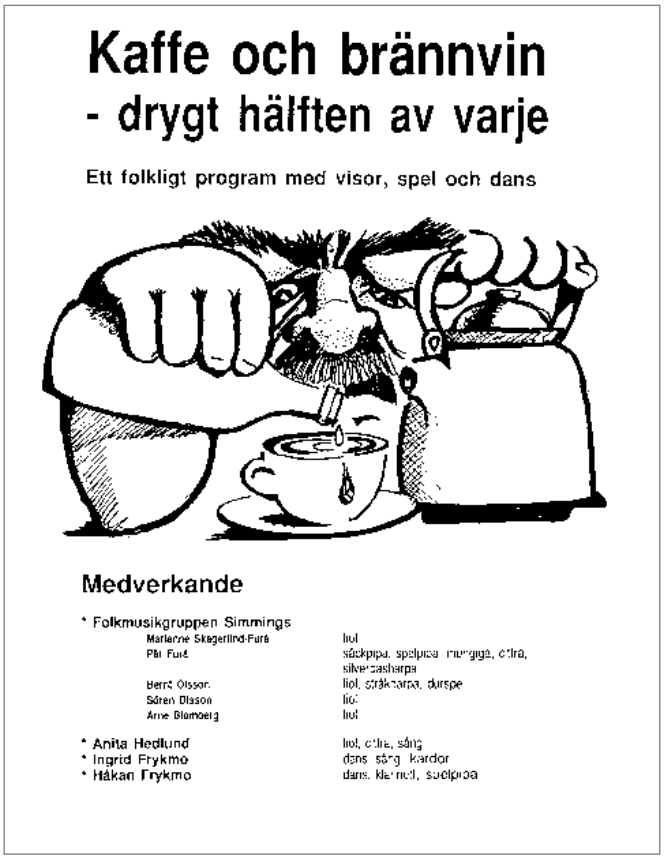
Kaffe och brännvin
- drygt hälften av varje

Ett folkligt program med visor, spel och dans

Medverkande

* Folkmusikgruppen Simmings
  - Marianne Skogerlind-Furé — fiol
  - Pär Furé — säckpipa, spelpipa, nyckelgiga, cittra, silverpasharpa
  - Bernt Olsson — fiol, stråkharpa, durspe
  - Sören Olsson — fiol
  - Arne Blomberg — fiol
* Anita Hedlund — fiol, cittra, sång
* Ingrid Frykmo — dans, sång, kardor
* Håkan Frykmo — dans, klarinett, spelpipa

1991 – det isländska året

En del av luften gick nog ur både oss och många andra efter 1990. Arrangörerna tyckte dessutom att det var dags för andra musikslag och engagemangen minskade drastiskt. Men en del verksamhet blev det. Vingåkers kommun ville ha en kassett med musik från bygden.

SIMMINGS, Anita Hedlund, Christina Frohm och Gunnar af Trampe stod för musiken, och en kassett blev det.

Tyvärr den enda utgåvan med SIMMINGS, vi har fått många förfrågningar om LP och CD, men det blev inte av, eller tordes vi inte?

För övrigt spelade vi runt om i Sörmland under året; för gästande italienska musiker, på konstutställning i Södertälje, för lördagsshoppande människor i Strängnäs, på tjeckisk afton på Södra Teatern i Stockholm, konsert på Vinön, Vingåkersmusik på Säfstaholms slott osv.

Men årets höjdpunkt blev en resa till Island i juni. Nanna Hermansson på Sörmlands museum ordnade en kulturresa för museifolk och andra intresserade. Temat var museer och bad – ett museum och ett bad i varma källor varje dag.

Med oss i bagaget fanns en runstensutställning (lyckligtvis inte i original) och mellan museibesöken och Simmingskonserterna såg vi den fantastiska, FANTASTISKA isländska naturen med geysrar, kokande källor, lavafält, islandshästar och vattenfall. Ljuvliga fiskmåltider, intressanta museibesök, charmerande människor och konserter i de mest skiftande miljöer!

Och sist, men definitivt inte minst: Vi satsade på sex! Anita Hedlund, som åtskilliga gånger förstärkt gruppen blev en ordinarie medlem. Fem hade blivit sex…

Ett dopp i Blå lagunen är en hisnande bisarr upplevelse.
I bakgrunden – som hämtat ur en science-fictionfilm - värmeverket, som gör fjärrvärme av det vulkaniska vattnet, och i förgrunden en badplats.
Det är Marianne som är på väg upp ur badet.
Man får bara simma i halva lagunen. Fortsätter man utåt blir man kokt…

1992 – nedgångsår

Nu minskar det!
Medverkan i andra grupper och andra angelägenheter gör sig påminda och antalet spelningar minskar drastiskt.

Men en del blev det allt. En ordentligt förberedd konsert i Betlehemskyrkan i Göteborg, *Sic volvitur ætas - Så välver sig livet.* Ny danshusspelning på Musikmuseet. Lunchmusiken i P3, för andra gången… Grassagården i Strängnäs och Gammeldags marknad i Malmköping, flera av de sörmländska stämmorna och ett bejublat framträdande vid Krysandersstämman i Ekebyborna i Östergötland!

Numerärt en mindre verksamhet, men kanske med förhöjd ambition. Vi tycker nämligen om att förbereda oss, att anpassa framförandet och innehållet till platsen, lokalen, publiken och tillfället.

Vi diskuterar program, provar instrumentkombinationer, stämmer och övar, stämmer och övar, diskuterar, stämmer och övar.

Traditionen är viktig för oss och vi medför egna traditioner från skilda delar av landet. Men vi tillåter oss ändå att förnya musiken – inte rytmiskt, men instrumentellt och harmoniskt och ibland kan vi även vara musikaliskt roliga med Hemglassmelodin som farandole och Malm-Lasses ruckare som tåglåt. Vi har mer och mer lärt oss att vara underhållande med musikalisk och scenisk variation.

1993 – det internationella året

Nu tar det fart igen!
Folkmusikseminarium på Solbacka, danshus på Musikmuseet, konsert och radioprogram i Mix Musikkafé, Våffelkonsert och adventskafé i Gnesta, konserter i Linköping, Vingåker, Strängnäs, Husby-Oppunda och Eskilstuna. Och så Köln!

Heide och Friedbert Diels, keramiker och cembalist, är stora kulturpersonligheter i Köln. Sverigevänner sedan många år och av en slump mötte de Pär och Marianne och därmed så småningom hela SIMMINGS som 1993 engagerades till en kyrkokonsert i Alte Kirsche Buchbell i Frechen.

SIMMINGS förstärktes ånyo, denna gång av Leif Johansson och dansarna Åsa Englund, P-O Jacobsson, Petra Molin och Nils Walberg. Vi funderade, övade, ändrade, övade, ändrade igen och resultatet blev bra. Strålande bra! Succé!! Stormande bifall!!! Vilken publik!!!! Vilken upplevelse för oss!!!!!

Åter i Sverige blev det ett nytt framträdande i Gåsinge kyrka och till hösten en Polenturné med tre konserter och en djup inblick i polsk organisationskonst. Vi glömmer aldrig den säregna, uppehållande bussresan till en lantlig konsertlokal med allehanda anledningar till väntan. Alltmedan det uppenbarligen bortglömda(?) arrangemanget ordnades med lokal, publik och förtäring. Men roligt var det!

Leif Johansson blev SIMMINGS sjunde musiker under året. Han sänkte vår genomsnittsålder och ökade vår genomsnittliga musikaliska skicklighet, vi äldre och mer medelmåttiga tackar för det!

Han är inte dålig på ordlekar heller…

1994 – den förnyade svackans år

Simmingsmedlemmarnas egna musiktraditioner är en viktig grund för programmens kvalitet. Sörmländska traditionsbärare som Bror Andersson i Malmköping och Axel och Elna Andersson i Nyköping har varit viktiga läromästare till Sören, Anita, Bernt och Leif. Marianne och Pär har traditioner från flera landsändar Dalsland, Uppland, Småland och Ångermanland.

Under åren kom allt fler instrument till användning och när Pär tog till sig den kromatiska nyckelharpan igen kröp det fram intressanta låtar efter Ceylon Wallin.

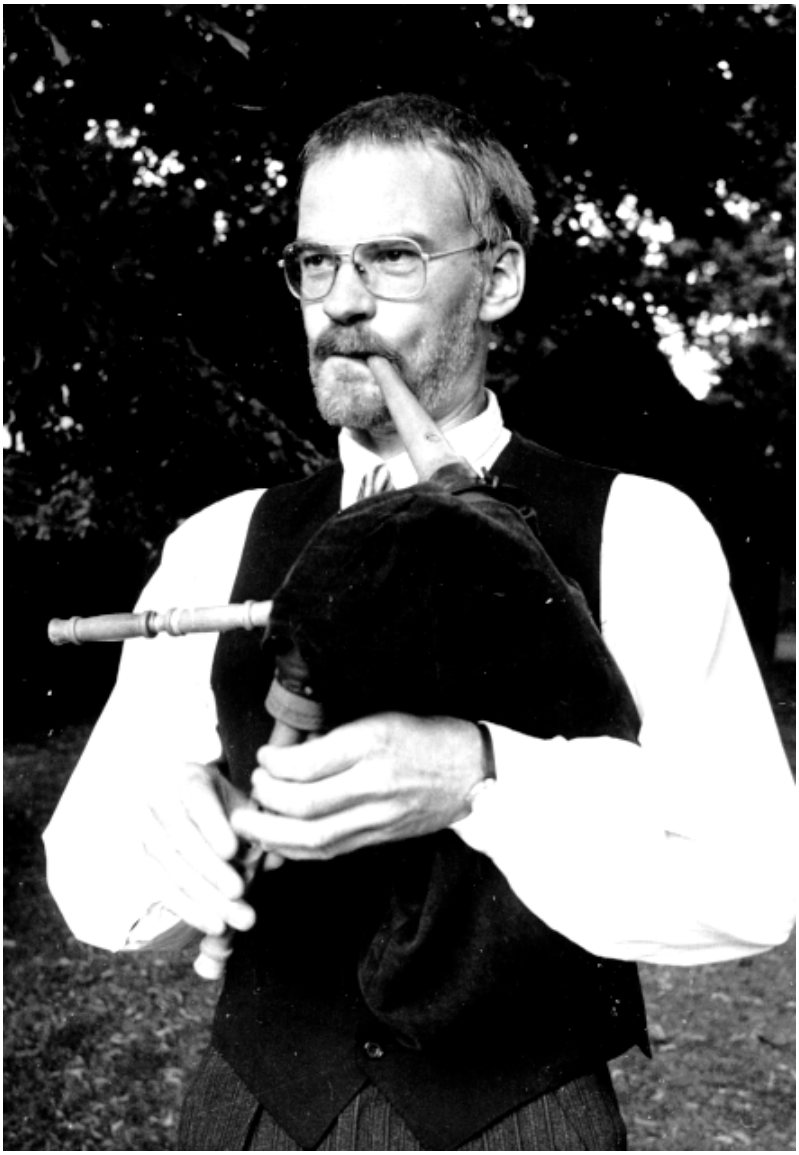

Arne har påverkats av många sörmlänningar men har ursprungligen lärt av Herbert, Anton och Gustaf Jernberg – krokiga konstiga låtar som under 1994 började införlivas i SIMMINGS program, främst på en särskild Jernbergskonsert i Gävle i slutet av året.

Antalet framträdandet var inte så stort, ett tiotal spelningar: Lunchkonsert på Skeppsholmsgården i Stockholm, Våffelkonsert i Gnesta, Födelsedagskonsert i Strängnäs, Jernbergskonserten i Gävle, kurs och framträdande på Slagstastämman, konsert på Culturum i Nyköpingoch några sörmländska stämmor och träffar.

Samarbetsnämnden för Folklig dans hade uppmärksammat SIMMINGS samarbete med dansare och beviljat bidrag för vidareutveckling av Kölnkonserten. Med sikte på en ny konsert i Tyskland 1996 började vi arbeta. Tillsammans med de tre dansarna i Omdans började vi redan 1994 fundera, utveckla, öva och ändra. Om och om igen…

1995 – de svettiga övningarnas år

Det blev några spelningar 1995 också. Spelmansstämmorna i Kallhäll och Gnesta och en ny adventskonsert med Staffansspel som uppförts i Malmköping och Gnesta. Mest arbetade gruppen med den nya konserten inför 1996 tillsammans med de tre dansarna i Omdans.

Hela SIMMINGS har träffats ett tjugofemtal gånger under året och dessutom har olika Simmingsbitar som vanligt gjort rätt för sig i många andra sammanhang.

Staffansspelet var en ny erfarenhet för gruppen. Visor, lekar och låtar. Här fanns gamla Staffansvisor, en julpolska, visan om de tolv julgåvorna och en gammal variant av domardansen, som ärligare än den nutida antyder vad man använt natten till. Judas med pungen saknades inte och inte heller själva julbocken.

Delar av Staffanspelet användes även i konserten, som fått namnet Gökblod och skildrade årets och livets fester. Och vad vi övade, och vad olika vi tyckte, och vad trögt det gick under vissa perioder. Men det gick ändå framåt, vi visste ju att vi måste få fram en ny konsert till våren 1996. Hade vi inte lovat och hade vi inte känt trycket från det beviljade bidraget från Samarbetsnämnden för Folklig dans, då hade vi nog inte kommit i mål…

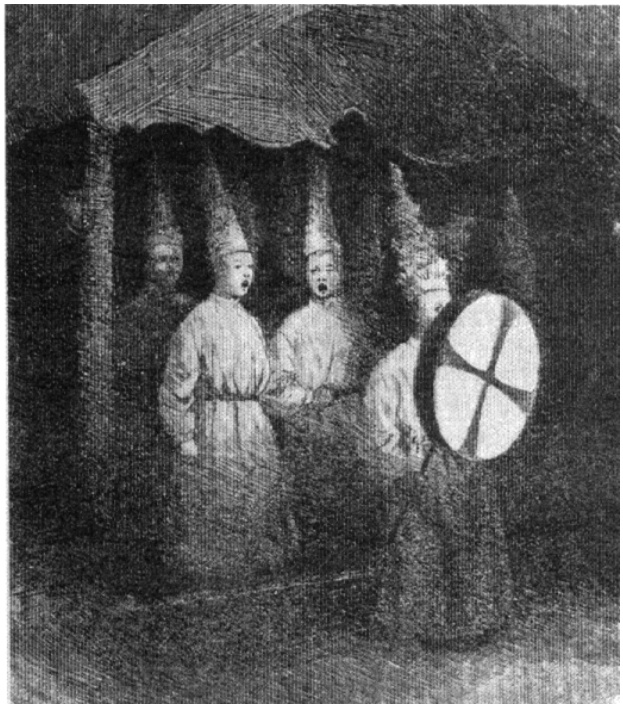

1996 – Gökblodsåret

För att pröva delar av konserten Gökblod, och för att få pengar till Tysklandsresan blev det några konserter och andra spelningar under våren. SIMMINGS konserterade i Trosa, Strängnäs, Gnesta och Törnevalla. Vi deltog i en stor utbudskonsert i Eskilstuna och medverkade i Den sköna lustgården på Djulö och hann även med ett par bröllopsspelningar.

Däremellan arbetade vi med konserten, nu var det allvar! Genrep blev det i Gnesta i maj och i juni bar det av. Hyrd buss med den suveräne dragspelaren Billy Karlsson som chaufför. Bussen var full. Ja, den var ordentligt full. Instrumentlådor överallt, rekvisita, resväskor, kläder, ljusanläggning, instrumentställningar, dricka, kaffe och vi själva: SIMMINGS, ett förstärkt Omdans (Berit Eldvik, Bertil Forsberg, P-O och Åsa Jacobsson, Petra Molin) och anhöriga.

Gökblod är ett spännande namn med poetisk valör men översatt till tyska blir det Kuckuckblut och den poetiska valören minskar. Konserten fick heta *Fest!* i stället.

Vi drog in med oss själva och vårt bagage hos vännerna Heide och Friedbert Diels och deras grannar (det blev också fullt) och vi plockade upp vår rekvisita i Alte Kirsche Buchbell - en kyrka som är ombyggd för att även tjäna som stadens konsertlokal. Ljusanläggningen installerades, våra många instrument stämdes, konsertlokalen fylldes till sista ordinarie plats och till sista extraplats.

Hur konserten gick? Vi hade nog varit oroliga för att försöka upprepa den stora framgången vi hade 1993. Det är inte lätt att komma tillbaka… Men succén var där igen! Större än förra gången. Stående ovationer och dubbla inrop (vi missade nästan det sista). Kulturkritikerna rosade konserten:

Ein zauberhaften Abend... Der Glanz der Mittsommernacht war zu ahnen…

Vad kan man mer begära?

En höjdpunkt i SIMMINGS verksamhet. Kanske den högsta, men det blev också den sista. Efter konserten i Köln har verksamheten legat nere. SIMMINGS med lemmar bor långt från varandra och är aktiva i andra grupper och vi känner att det är dags att låta Simmingstiden gå till historien!

1997 – tillbakablick och tack!

Vad har vi då åstadkommit under det decennium som SIMMINGS verkat? Hur blev det med målsättningen att nå nya publikgrupper och har vi verkat enligt vårt syfte att ”med pedagogiska och musikaliska medel väcka människors intresse för sin lokala folkliga dansmusiktradition”?

Ja, jag tror vi har uppfyllt en hel del av detta och vi har kanske haft våra största framgångar när vi mött en ny publik med oklara förutfattade meningar om den svenska folkmusiken. *Att det var så här hade jag ingen aaaning om! Säckpipa spelas väl bara i Skottland? Vilken upplevelse, och det här är vår egen musik?*

Att vi tidigt poängterade dansmusik-traditionens betydelse har också varit viktigt. Det är kulturhistoriskt anmärkningsvärt att vi svenskar fortfarande allmänt kan dansa vals, schottis, polka och andra gammeldanser, men intresset minskar och vi tycker det är viktigt att betona dessa unga danstraditioner.

Jag tror SIMMINGS har ökat många människors insikt och intresse för vår folkliga kultur, vi har underhållit och roat åtskilliga tusen människor som vi mött i våra konserter och vi har fått många nya vänner. Kanske har vi även påverkat andra spelmän och dansare – musikaliskt och sceniskt, men framförallt har vi utvecklats själva!

Oj, vad vi har lärt oss! Musikaliskt har vi förbättrat vår spelskicklighet på tio år. Vi har prövat massor av arrangemang och nya låtar. Vi har smakat på varandras traditioner. Nya instrument har tillkommit, sången har återinförts och vi har arbetat mycket med att få musik och dans till en helhet, på lika villkor.

Den sceniska delen har vi utvecklat. Att veta hur man går och står är inte självklart. Att agera och att ibland inte agera. Komma in och gå ut. Respektera publiken och ge den rätt upplevelse.

Vi har också många att tacka. Arne, som självsvåldigt, snabbt och kanske oövertänkt skrivit denna historik vill tacka övriga spelmän för allt vad ni betytt under tio viktiga år av mitt liv.

Tillsammans vill vi tacka **Sören** som är gruppens upphovsman, **Kerstin Pettersson** och **Anna-Lena Bergström** som är våra beskyddare och flera gånger försett oss med livsuppehållande utfodring. Vi tackar våra hedersledamöter **Maj-Britt och Bengt Gustavsson,** som stött oss och gett oss speltillfällen i de högre sfärerna.

Våra närmaste, spelmansänkor och änklingar, barn och föräldrar har stöttat oss och stått ut med oss. Tack!!

Våra dans- och spelkamrater som vi samarbetat med under dessa år hoppas vi fått eget utbyte av detta. Men skall givetvis även känna vår tacksamhet.

Många har varit betydelsefulla och hjälpt oss till fantastiska spelningar. Det är vanskligt att göra en uppräkning, jag begränsar mig till **Nanna Hermansson** som gav oss en otrolig upplevelse på Island och **Heide och Friedbert Diels** som svarat för våra äventyr i Tyskland.

Sist, men kanske mest, vill vi tacka vår stora **publik**. Utan er hade det ekat i lokalen och inte blivit något alls!!!

Tack för oss!

Vi kommer att låta höra av oss i många andra sammanhang!